

Mécses

A Hajdúszoboszlói Református Egyházközség időszakai, ingyenes kiadványa • Próbaszám • 2018. december

Hajdúszoboszlói
Református
Egyházközség

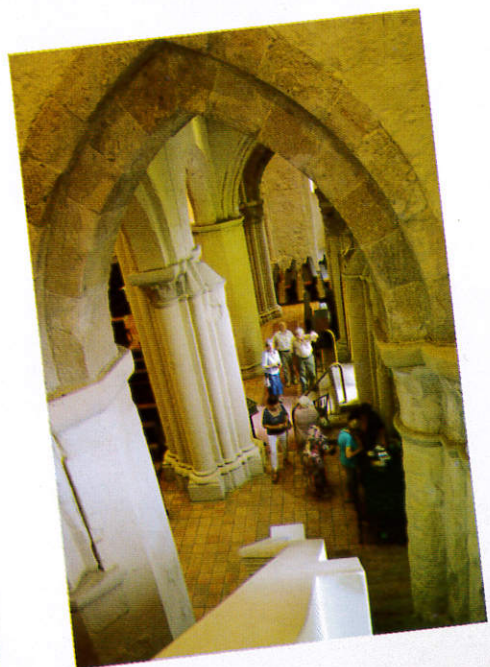
Egy Istentől megáldott látás (vízió) vált valóra akkor, amikor 2018 elején az elnökségünk elfogadta Egyházközségünk új logóját. Ezzel elindult egy igei arculat, gyülekezeti hitvallás és a szolgálatban teljes küldetéstudat formálódása. Az új jelképben találkozik a bibliai üzenet gyülekezetünk patinás tradíciójával, hogy ezáltal megszülethessen egy új, lendületes, mások felé szolgáló elköteleződés.

A bibliai alapvetés a Példabeszédek könyve 20. fejezetének 27. versében található: „Az ember lelke az Úrtól kapott mécses...” Az új jelképben, ami Tóth Zoltán, a Pixlab grafikusának munkáját dicséri, a szentírási üzenet motívumai jelennek meg. A keretet egy lendületesen elindított szív grafikája adja meg, utalva arra a lelkültre, amely a szeretet nélkül üres marad.

A szív egy sematikus mécsesben végződik. Ennek formavilága a Jézus korábban használt egyszerű mécsesekre utal, amelyek nélkülözhetetlenek voltak két évezreddel ezelőtt. Fényt adtak, világítottak, lángjukkal utat mutattak, vagy melegséggel töltöttek el. A mécsesek nem csak a háztartások kellékei voltak, hanem mindenekfelett az istentisztelet nélkülözhetetlen eszközei is. Mindig nagy figyelemmel kísérték állapotukat, töltöttségüket. Ezeket a mécseseket annak idején csak természetes anyagokkal, préseléssel előállított olajjal töltötték meg.

A figyelmesen szemlélődő nem csak a mécses látja logónkban, hanem egy jelképes embert is. Így a mécses lángolása egyben szimbóluma azt Istent szeretettel, szívvel szolgáló, hívő embernek is, aki – bibliai gondolattal élve – mer kisebbé lenni, hogy általa Isten dicsősége nagyobb legyen. E lángolás nélkül minden szolgálat, minden Isten-kapcsolat csak rideggé, kihűltté válik.

Végezetül üzenetértékű a lángnyelv, amelynek kettős a sziluettje: jobb oldalon egyszerű vonalvezetés, míg a baloldalon a csodálatos templomunk klasszicizáló toronyvonala ismerhető fel. Ennek üzenete az, hogy nem csupán a lánglelkűség fontos az Istenhez és a gyülekezetünkhöz fűződő kapcsolatunkban, hanem kiemelten tekintünk arra az évezredek és évszázados hagyatékra, amit a keresztyénség és benne a hajdúszoboszlói reformátusság képvisel a Bocskai-örökséggel egyetemben. Fiatalosság, lendületesség, ugyanakkor hagyományaink tisztelete, értékőrzése egyébe olvad a szeretet lángolásában. A torony-sziluett lángjában pedig emlékezhetünk arra a történelmi eseményre, amikor a városvédők az ellenség üldözéséből hazatérve a templomban elhelyezett lámpások alapján tájékozódtak és találták meg a hazavezető utat a pusztaságból. Mindezek ismeretében csak azt kívánhatjuk, hogy legyen a templomunk és a gyülekezetünk ilyen „világító”, Istenhez utat mutató közösségé, fiatalos lendülettel szolgálva, lánglelkűen szeretve!

MÉCSÉS újság – a bevezető szám alapvetése

Gyülekezetünk életében a 2018. év sok változást hozott. Ennek egyik eredménye az új Mécses című újság, amit kezében tarthat a Kedves Olvasó! A cím kiválasztása szorosan összefügg gyülekezetünk új jelképével, amelynek igei alapvetésében, „Az ember lelke az Úrtól kapott mécses...” (Péld 20,27) központi fogalom a mécses.

Jézus idejében a mécses világítása óriási értékkel bírt: utat mutatott, beragyogta az esti otthonokat, megteremtette a családi együttlét lehetőségét. Ám a mécseseknek nem volt mesterséges erőforrása, tápláltatása. Olajbogyókból ütött olajjal töltötték meg újra és újra, hogy küldetését, feladatát betölthesse. Ez az olaj a világítás mellett sebek gyógyítására, a bőr ápolására is szolgált, ezzel igen nagy értéket és megbecsültséget képviselve. Újságunk nem kisebb célt tűzött ki maga elé,

hogy gyógyítson, értéket és megbecsültséget képviseljen. Mindezt úgy, hogy tartalmát újra és újra töltsük azzal, ami nemes, ami közösségünknek felbecsülhetetlen lelki, szellemi és kulturális érték. Tesszük ezt azért, hogy erősödjön gyülekezetünk református identitása, küldetéstudata és egyben megteremtődjön az a családi léggör közösségünkben, ahol mások is jól érezhetik magukat, befogadásra találva.

A Mécses újság e próbaszámmal indul, hogy építő vélemények által megkaphassa azt a formát és tartalmat, amit gyülekezetünk magáénak érezhet. Tesszük ezt úgy, hogy a múlt értékeinek felmutatása mellett hitelesen képviselhesse újságunk a jelen eseményeit, történéseit. Mindazt, amire gyülekezetünk büszke lehet. Fogadják szeretettel ezt a bevezető számot!

Mécses

Lelkészeink bemutatkozása

Áldás, békesség!

Tisztelt Olvasók! Engedjék meg, hogy újonnan induló Mécses újságunkban bemutatkozzam néhány gondolat erejéig.

Czető Norbertnek hívnak, és 32 éves vagyok. Egy szabolcsi kis falu, Gyüre határozta meg gyermekkorom szép éveit, majd szüleimmel és ikertestvéremmel a „Bereg kapujába”, Vásárosnaményba költöztünk. A középiskolámat Nyíregyházán, a Széchenyi István Közgazdasági és Pénzügyi Szakközépiskolában végeztem. Érettségit követően, a sikeres felvételi után tanulmányaimat a Debreceni Református Hittudományi Egyetemen folytattam. Itt ismerkedtem meg a feleségemmel is. Az egyetemi évek Isten egyre inkább megmutatózó áldásában teltek. Személyessé vált hitbeli megtapasztalások, erősödő elköteleződés, mélyülő hivatástudat jellemezték életem ezen időszakát. Emellett csodálatos élményekkel, barátokkal, szerelemmel és utazásokkal gazdagodtam. Kolozsvárt egy nemzetközi ösztöndíjprogram keretében folytattam tanulmányokat. Egy évig dolgoztam az evangélikus egyház egyik gyermekotthonában, Németországban, Niedersachsen tartományban, nem messze az Északi-tengertől. Önkéntes évem után ismét Debrecenbe kerültem, ahol a tanulmányaim közben az egyetem hallgatósa diákvezetőjének, seniorának választott. Ezt az intenzív munkával, tanulóssal töltött tanévet ismét külföldi tartózkodás követte, mert feleségemmel egy évet a németországi Halle teológiáján tanultunk.

Czető Vikória (Bugyi Viktória) vagyok.

1986. október 8-án születtem Szolnokon. Gyermekkorom ehhez a vidékhez, egy Kengyel nevű településhez kötődik, ahol szüleimmel és két öcsémmel éltem. Ötödik osztályos koromban kerültem el a helyi iskolából a törökszentmiklósi Bethlen Gábor Református Általános Iskolába, amely első lépés volt ahhoz, hogy később a Debreceni Református Kollégiumban nőhessek fel a gimnáziumi, majd az egyetemi évek alatt. Személyiségem formálódásában, hitem erősödésében,

2010-ben házasodtam, 2012-ben Isten egy gyönyörű kislánnyal ajándékozott meg minket, akit Lucának hívnak. Isten Hajdúszoboszlóra vezetett, ahol segéd-, majd a sikeres lelkészképesítő vizsgák után beosztott lelkészi kinevezést kaptam. Két évet szolgáltam a gyülekezet közösségében, majd 2013 nyarán önálló lelkészi szolgálatra helyeztek ki Tiszacsegére, és továbbá két missziói gyülekezet pásztorolásával bíztak meg Polgáron és Újtikoson. Hajdúböszörményben 2016. október 16-án kaptam helyettes lelkipásztori kirendelést egy átmeneti időszakban, közel négy hónapig. A 2017. év további fizikai és lelki építkezéssel telt Tiszacsegén, folytatva a megkezdett munkát, a szolgáltatókat. Közben újult a parókia, felépülhettek gyülekezeti építmények és Isten gazdagon megáldotta a gyermekek között végzett szolgálatunkat. Ez az év azért is fontos számunkra, mert feleségem életet adott második kislányunknak, aki az Édua nevet viseli. Örömmel és boldogsággal nem várt módon hatalmas döntési pillanat hatotta át és egy imádságos időszak után pályázatot nyújtottunk be a megüresedett lelkészi állásra Hajdúszoboszlóra. A lelkészválasztás megerősítette bennünk Isten iránymutatását, akaratát és a gyülekezet szeretetét, megelőlegezett bizalmát, amit igyekszünk megköszölni.

**Áldáskívánással:
Czető Norbert, református lelkész**

Universitát teológiai karán tanuljak. A sikeres első lelkészképesítő vizsga után 2012-ben Hajdúszoboszlóra kaptam kirendelést segédlelkészként. Nagyon hálás vagyok Istennek, amiért az egyetemi évek sikerei mellett szerető családdal ajándékozott meg. A lelkipásztori tanulmányok kezdetén megismerkedtem Czető Norberttel, akivel 2010 nyarán házasságot kötöttünk. 2012. június 29-én megszületett első lányunk Luca, majd 2017. augusztus 10-én jött világra második kislányunk Édua. 2013 őszén szenteltek református lelkipásztorrá Debrecenben. 2013 augusztusában a Hajdúvidéki Egyházmegegyében maradvam férjemmel Tiszacsegére költöztünk, ahol a tiszacsegei, a polgári és az újtikosi gyülekezetek pásztorolására kaptunk megbízást.

Nagy Marianna vagyok,

1992. augusztus 5-én születtem Mátészalkán. Porcsalmán nőttem fel, az általános iskolát is ott végeztem. Édesanyám, nagyszüleim hitben neveltek fel. Már gyermekkoromban megszólított Isten egy Igén keresztül, ami a Zsoltárok könyvében van megírva: „Világosságom és segítségem az Úr, kitől félnék?” (Zsolt 27,1) Ez az igever megváltoztatta a Vele való kapcsolatomat, innentől kezdve értettem meg, hogy mindig számíthatok az Ő segítségére, de ekkor még nem tudtam, hogy szolgálatra is hívni fog. Középiskolába a Debreceni Református Kollégium Gimnáziumába jártam. A

középiskolás évek végén döbbsentem rá, hogy milyen céllal szólított meg Isten már annyiszor, így a Debreceni Református Hittudományi Egyetemre jelentkeztem, ahová sikeres felvételt nyertem és ott folytattam tanulmányaimat, teológia-lelkész szakos hallgatóként. A hatodéves gyakorlatot itt Hajdúszoboszlón szereztem meg, majd egy újabb évet töltöttem a gyülekezetben exmisszusként, majd segédlelkészként. Idén, az egységes lelkészképesítő vizsga teljesítése után szenteltek lelkészsé, Debrecenben. Örülök annak, hogy ebben a gyülekezetben folytathatom tovább szolgálataimat, mint beosztott lelkész. Bízok abban, hogy Isten segítségével áldásokkal teli lehet az együtt töltött idő és egymás által épülhetünk és erősödhözünk hitünkben.

Áldás, békesség! Balogh Gabriella vagyok,

a Debreceni Református Hittudományi Egyetem teológus – lelkész szakos hallgatója. A Szabolcs – Szatmár – Bereg megyei Kisvárdáról származom. Itt végeztem általános iskolai, majd gimnáziumi tanulmányaimat is a helyi református gimnáziumban, majd ez után 2013 szeptemberében kezdtem meg teológiai tanulmányaimat a Debreceni Református Kollégium falai között. (Tanulmányaim lezárásaként még előttem áll 2019 tavaszán egy lezáró szigorlat és a segédlelkészi év teljesítése.) Istenhez és a református

egyházhoz való kötődésem már egészen korán kialakult, és az évek múlásával ezek a kötelékek egyre inkább megerősödtek bennem. Így a gimnáziumi éveim végére, az érettségi vizsga időszakára már teljesen egyértelművé vált számomra, hogy hivatásomként a lelkipásztori szolgálatot szeretném választani, hiszen nem is tudom elképzelni másként az életemet, csupán Isten szolgálatában. Ennek a szolgálati útnak az első állomása az életemben Hajdúszoboszló. Bízom benne, hogy ebben az előttem álló időszakban a rengeteg tanulás és ismeret szerzésén túl, tovább segíthetem az itt folyó sokrétű munkát, és szolgálattal értékesen és hasznosan bekapcsolódhatok a Hajdúszoboszlói Református Egyházközség életébe.

„Az Ige testté lett...” (Jn 1,14)

Ezen az ünnepen hallgassunk bele a jól ismert bibliai karácsonyi történetekbe, szívünkben felidézve azokat! Érdekes módon a legtöbbit az angyalok beszélnek. Szólnak a csodáról, a szeretet gyermekségéről, az utat mutató csillagösvényről, végül Isten jászolbölcsős ajándékáról. Milyen ragyogó ez a nyelvezet, telve fénnel, éjszakát megtörő erővel!

Kiábrándító azonban, hogy a karácsonyi történetben van egy sötét nyelvezet is. Ez az emberi gyűlölet szava, amely az akkor uralkodó király, Heródes által szólal meg. Ez a beszéd telve van irigységgel, haraggal. Heródes olyan nyelvet beszél, amelyik gyermekellenes, családok életét felforgató, békességüket megtörő és fájdalmakat okozó. Éppen akkor, amikor beköszöntött az első krisztusi karácsony. De mi a különbség a két nyelvezet között?

Az angyali nyelv alanya maga Jézus, és nem kisebb állítanak róla, mint azt, hogy Ő a világ Megváltója! Mindezt azonban nem erőszakkal, diktatúrával viszi végbe, hanem a Szeretet erejével! Úgy is mondhatnám, hogy a Szeretet állítmányával, a Golgota keresztjével. Ezt jelenti a világos angyali beszéd: „Üdvözítő, megváltó született nektek!” A himnikus angyali szó –mint a magyar nyelvben is-, a Szeretet alányához és állítmányához igazodik, ebből nyeri fennköltségét, művésziességét, hogy megértsük, mit tett értünk Jézus a kereszten.

A heródesi nyelvezet ennek rideg, kíméletlen ellentéte. Számára nem az ünnep alanya, meghatározója a megszületett Megváltó, hanem pusztán a tárgy. A gyűlölet nyelve mindent és minden időben eltárgyasít, „élettele né tesz”. Ez a tett-beszéd kihúlt szavakban, cselekedetekben békeséget borító, fájdalmakat okozó, gyermekéleteket megnyomorító.

Sajnos minden földi karácsony körül megtalálható e két, élesen eltérő nyelvezet. A sötét beszédű karácsonyon csak a szeretetlenség, az irigység, a harag szólal meg. Feszültséggel telítődik az ünnep. Az ilyen lelkiület felforgatja a család életét, megtöri a békességet és könnyeket okoz. A sötét nyelv – akárcsak Heródes egykori tette -, gyermekellenes, akár apák, akár anyák szólják! Gyermek-lelkek sérülnek ott, ahol csak ez a sötét nyelvezet szólal meg az ünnepen!

Istennek hála azonban, hogy vannak azért olyan emberek és családok, ahol tudják még beszélni a szeretet nyelvét és előtérbe kerülnek a figyelmeség, a törődés hangjai. Valami melegséggel, lélekkel átítatott fennköltség, amely nem tárgyiasítja

az ünnepet, hanem bensőségesen megéli azt és tartalmat ad neki. Az első, bibliai „karácsony” erről a tartalmat nyeresről szól nagyon röviden, de világosan: „Az Ige testté lett...”

Mi történt János evangélista szerint az első karácsonykor? Az Ige, azaz Isten Szeretete testté lett Jézusban! Alakot nyert, körvonalat, tartalmat: lélegző, gyermekként szuszogó, csöppnyi szemben ragyogó valóságot! Én magam egy kép által értettem meg mindezt.

Egy árva kicsi lányról, alig négy-öt évesről őrzök évek óta egy képet, a háború sújtotta Irakból. Ott él, ahol szörnyűségek és borzalmak vannak, fegyverek ropognak. Ez a kócos, bozontos, piszkos ruháskájú és arcú kislány sohasem láthatta az édesanyját, édesapját. Nem volt, ki átölelje, suttogó szavával megnyugtassa, félelmének könnyeit letörölje. Mégis, valahol a szíve mélyén érezte ez a picurka, hogy van egy érzés, egy ősi szeretet-ösztön, amelyik tettekre sarkallta. Ez a kis árva egy nap kiment az árvaházból és pici krétájával lerajzolta az édesanyját a hűvös aszfalra. Csak úgy, egyszerűen, gyermeki körvonalakkal, „pont-pont-vesszőcskével”. Majd amikor kész lett, levette cipőcskéjét, lefeküdt a hideg aszfalra, „édesanyja” ölébe kuporodott és békésen elaludt.

Egy elárvult világban élünk, ahol egyre kevesebb a melegséggel teli, szerető szó, a minőségi idő, az ajándékozás, az önzetlen szívesség, egy-egy ölelés, érintés. Egyre többet rombol a heródesi nyelv. Csak körvonalaiiban érezzük sokszor a szeretetet, de reménységgel eltöltő tartalma nincsen. Talán most már jobban érted, hogy miért küldte el Isten a Fiát, Jézust ebbe a világba! Azért, hogy az Ő szeretete testté legyen! Látható értelme, tartalma legyen! Öltön testet Benned is a Szeretet, hogy legyen minőségi idővel, elismerő szavakkal, kedves ajándékokkal, szívességgel és őszinte öleléssel teljes a karácsonyod, mert ez egy olyan sajátos nyelvezet, amit mindenki érteni fog! Gyakorold és beszélj, igazi tartalommal! Áldott ünnepet kívánok Mindenkinek!

Czető Norbert, református lelkész

Kárász Izabella: KARÁCSONYÉJI ANGYAL-ÜZENET

Karácsonyój van. Csendes éjszaka.
Hőfödté tájon nem jár senki sem.
Minden kis házban áll egy fenyőfa.
Az ég, a föld, a mindenség pihen:
De ím: kinyílik odafönt az ég,
Angyalok szállnak le a bérceken,
Trombitaszótól van tele a lég,
Üzen az angyalkar ez éjjelen.

„Békesség szálljon le a földre ma,
Senkise hallja az ágyúk zaját,
Legyen oly béke, mely szerte hinti
A világváltó Kisded mosolyát.
Dicsőség szálljon az emberi szívből,
Égivé váljon a földnek pora,
Mert karácsonyról beszél ez az éj
S lejött a földre az Isten Fia.

Karácsony éjén, áldott éjszakán
Tiszta, szent legyen minden gondolat.
Kavargó világ bús karácsonyán
Megtaláltad-e már Krisztusodat?
Megtaláltad-e az Isten Fiát,
Ki nem kérdezi soha, hogy ki vagy,
Ki a bűnösökért földre szállt
És önmagadra soha el nem hagy.

Nézd meg a jászolt, ott van, ott pihen,
Nem jutott Néki ház, vagy palota.
Van-e egy csepp kis hely a szívedben,
Ahol elférne az ég, föld Ura?
Bár semmivel sem különb a szíved,
Mint ama viskó hideg jászola,
Ajánld fel Néki, elébe vigyed,
Hogy benne lakjon az Isten Fia.

Égivé váljon idelent a föld,
Minden szív legyen csodás Betlehem,
Gyertyáknak fénye, fenyők illata
Karácsonyt váltson ki a szívekben.
Angyalkar zengje föld lakóival,
Minden hirdesse az éjnek szavát,
Térdre borulva, imát rebegve
Köszöntsük szívünk dicső Krisztusát!”

TÜRMEZEI ERZSÉBET: Kérdez a gyermek

„Ott fenn lakott a csillagok felett,
de amikor karácsony este lett,
Lejött a földre, mint kicsiny gyerek.
És ó, a hidegszívű emberek!
Kis istállóban kellett hálnia.
Szalmán feküdt Ő, az Isten Fia.
Elhagyta érettünk az egeket.
Ugye-e, apukám, nagyon szereted?”
Az apa nem szól. Olyan hallgatag.
De a kis kedvenc nem vár szavakat,
Odszorítja vállára meleg,
kipirult arcát, s tovább csicsereg.
„Kicsiny gyermek lett, gyenge és szegény,
és ott aludt az állatok helyén,
szűk istállóban. Nem is érthetem.
Milyen meleg ágyacskám van nekem,
pedig csak a te kis lányod vagyok.
S Ő, Isten Fia, Ő, a legnagyobb,
szalmán feküdt, amikor született.
Ugye-e, apukám, nagyon szereted?”
Kint csillagfényes hideg este... tél...
Bent apja ölen kis leány beszél.
„Ott se nyughatott szalma-fekhelyén.
Futniuk kellett éjnek-éjjelen.
Halálra keresték a katonák.
Menekültek a pusztaságon át.
Milyen keserves útjuk lehetett.
Ugye-e, apukám, nagyon szereted?”
Az apa leteszi a gyermeket.
„Ugye-e, szereted? Ugye, szereted?”
Nem bírja már, el kell rohannia.
A jászolban fekvő Isten Fia
karácsonyesti képe kergeti.
Feledte és most nem feledheti.
Most a szeméből könnyre-könny fakad.
Most vádakat hall, kínzó vádakat.
Elmenekülne még, de nem lehet.
Most utolérte az a szeretet.
S míg a szívébe égi béke tér,
mintha körül a hólepett, fehér
tetők, utak felett távol zene,
angyalok tiszta hangja zengene
szívet szólólgató, szép éneke:
„Szegény lett érted. Ugye-e, szereted?”

Nyári gyerektábor

Az idei év református gyerektábora augusztus 13-tól 17-ig tartott, amelyen ovisok, kisiskolások és felső osztályos tanulók vettek részt.

Számomra ez a tábor nagyon sok mindenben az újdonságot jelentette. Most voltam először csoportvezető, most vettem részt először a gyülekezet által szervezett programban, illetve gyerektáborban és igazából ez volt az első jelentősebb szolgálatom is. Kicsit izgultam és tartottam is ettől a feladattól. Hogy fogok egy 7-8 éves gyerekekből álló csoportot vezetni, feladatokat kitalálni?

Czető Norbert tiszteletes úr, a felesége Czető Viktória és a többi szervező mindenben segítettek. Nagyon jó csapat alakult ki mind a felnőttek, mind a gyerekek körében. Minden napnak meg volt az általános menete, amely keretet adott a hétnek. Reggelente a templomban találkoztunk, ahol közösen énekeltünk, beszélgettünk, majd az aznapi témát a gyerekek számára eljátszva vezettük fel. A hét témája Józsué könyve volt, amelyet napról-napra dolgoztunk fel játékok, feladatok segítségével. A nap hátralévő részét az Anna Idősek Otthonában töltöttük. Az otthon lakói nagyon szerették a gyerekeket, jó volt látni, ahogy boldoggá teszik őket. Utolsó nap az egyik néni a következőt mondta nekem: „Olyan jó látni a gyerekeket, általuk újra élem a gyermekkoromat”. Én is így éreztem, csak szeretetet kaptam tőlük, egy-egy rajz vagy csak egy kedves szó formájában.

A templomi felvezetés után tízóráival kezdünk, majd minden csoport elment a számára kijelölt helyre és a délelőtti az aznapi téma feldolgozásával töltöttük.

Három csoport volt: Az ovisokkal Czető Viktória, Cseke Anita és Patakiné Takács Andrea foglalkozott. A nagyobb iskolásokkal Péterfy-Boros Ágnes, a kisebb iskolásokkal pedig én. Jól együtt lehetett működni a gyerekekkel. Értékelték a munkám, figyeltek rám és én is sokat tanultam tőlük. A csoportvezetőkkel és a fiatal segítőkkel Szabó Vikivel és Oláh Zórával is jó hangulatú viszony alakult ki. Minden nap végén megbeszélést tartottunk, ahol mindenki elmesélhette az aznapi élményeit és elmondhatta, hogy ő min változtatna. Minden délután más és más színes program volt, amelyeket szerintem minden gyerek élvezett. Egyik nap a fazekas házban agyagozhattak és régi népi használati eszközöket, tárgyakat nézhettek meg. Bejártuk a Dóttó kisvonattal a várost, miközben a gyerekek számolták, hogy hány

Hajdúszoboszlói
Református
Egyházközség

2018. augusztus 13-17.

ember köszön nekik vissza. A Múzeum kertben kézműveskedhettek, egy másik nap zenés, vicces előadást hallgathattak meg. Nádudvarról egy házaspár hozott hagyományörző játékokat, amelyekkel egész nap eljátszottak. Az utolsó nap az Anna Idősek Otthonában vetélkedőt és csapatjátékot szerveztünk.

A vetélkedőben és a csapatjátékban is a három csoport csapott össze, de a csapatokat vegyesen állítottuk fel. Mindezek mellett minden nap voltak „kiegészítő” események, mint pl.: a forró hőséget az öntöző enyhítette, miután az ember már csak azt vette észre, hogy minden gyereken háromszor nagyobb méretű póló van. Fagyivízkezdve, táskafestésen, trambulinozáson, csillámtetkő festésen át mindenféle program színesítette a hetünket. Szerintem senki nem lepődik meg, ha azt írom, hogy sokszor a felnőttek jobban élvezték ezeket a programokat, mint a gyerekek.

Úgy gondolom, hogy ez a tábor nem csak arra volt alkalmas, hogy az ifjúság szünetét kitöltse, hanem arra is, hogy formálódjanak, és olyan értékeket kapjanak, amelyek szerintem nélkülözhetetlenek az életben. Nem csak a hitbeli erősödésükre gondolok, mert természetesen a tábor vezérfonala a Biblia megismertetése és értekeinek a gyakorlatban való átültetése volt, de nem direkt módon. Olyan értékek átadására gondolok, mint az egymásra való odafigyelés, segítségnyújtás, a felnőttek és egymás tisztelete, hogyan lehet kapcsolódni és jól érezni magad „egyszerű keretek” között. A gyerekek a szervezőktől, csoportvezetőktől is ezt látták, hogy minden problémát, konfliktust meg lehet oldani a szeretet által. Ez számomra is óriási élmény volt, hogy az egész tábor a szeretet mozgatta. Minden csoportvezető, segítő, szervező, szülő azért dolgozott, hogy jól érezzék magukat a fiatalok. A gyerekeknél is azt láttam, hogy szívesen jönnek minden nap a tábor-

ba és jól érzik magukat. Számomra maradandó és óriási élmény volt ez az egy hét, sok új ismerőssel és barátal gazdagodtam.

Két gondolattal szeretném zárni a beszámolómat. Először is remélem még nagyon sok hasonló gyerektábor fog megvalósulni, amellyel maradandó élményt szerezhetünk a fiatalok számára, ezért kérem Isten áldását. Másodszor itt szeretném kifejezni a hálámat, hogy egy ilyen szerető, befogadó gyülekezetet, közösséget ismerhetek meg.

Az elmúlt egy évben sokat imádkoztam, hogy Hajdúszoboszlón is részese lehessen a gyülekezet életének és szolgálhassak. Mindezt nagyon rövid időn belül megadta az Úr, ezáltal is felnyitotta a szemem, hogy életem minden területén ott van és soha nem hagy elveszni.

„Bizony, jóságod és szereted kísér életem minden napján, és az Úr házában lakom egész életemben” (Zsoltárok 23.6)

György-Fazakas Fanni

Gyülekezeti kirándulás - 2018. szeptember 13.

Egy nagy busszal indultunk 42-en, reggel 7 órakor a kirándulásra. A kirándulást feleségem Gyöngyike szervezte meg. Elindulás után Nt. Czető Norbert lelkipásztorunk ígét olvasott, azt magyarázta és utána imádkoztunk, hogy jól sikerüljön a napunk.

Gyöngyike vette át a szót és azzal kezdte, hogy minden pillanatot ki kell használnunk, amit Isten a rendelkezésünkre bocsát, ezért minden napra tekintsünk úgy, mint az Isten ajándékára. Megemlékeztünk a 17 évvel ezelőtti Csányoszró-i (Baranyai) kirándulásról, ami nekünk az első kirándulásunk volt a hajdúszoboszlói gyülekezet tagjaival, mivel mi az előtt 2 évvel jöttünk át Erdélyből.

Első állomásunk Törökszentmiklóson az Almásy kastély volt. Idegenvezetővel néztük meg az épületet és a kertet, benne egy halas tóval, valamint a versenylovakat.

Zsadányi és Törökszentmiklósi Almásy László Ede Borostyánkőn született 1895. 08. 22-én a borostyánkői várban. Afrika kutató és felfedező volt. Édesapja Ázsia-kutató, családja az Almásy család azon ágából származott, amely nem volt jogosult a grófi cím viselésére. Így ír róla: „Őfelsége IV. Károly király trónra lépésekor nagyatyám fel lett szólítva, hogy mint az egyik zsadányi és törökszentmiklósi Almásy hitbizomány tulajdonosa, adja be családjunk többi ágainak rangjára való emelésének kérvényét. A kérvényt 1917-ben Őfelsége ellátta kézjegyével, mivel azonban nagyatyám elhalálozott, bátyámnak kellett volna azt ellenjegyeznie a magyar királyi miniszterelnökségnél kijárnia. Tekintettel a háborúra bátyám ezt nem tette, és az okmány így mai napig csonkán fekszik levéltárunkban.”

Iskoláit a kőszegi bencés gimnáziumba kezdte, majd Grazban és Londonban fejezte be. Pilótaként az orosz, majd az olasz fronton teljesített szolgálatot. Sógórával, Esterházy Antallal felfedező útra indultak. A Nílus mentén Kartúmig jutottak, majd átkeltek a Líbiai- és a Nubiai-sivatagon. Almásy a fennsík tanúhegyektől övezett völgyé-

nek homokkő sziklabarlangjaiban ősi állat- és emberábrázolásokra bukkant. A II világháborúban 1941-ben a német hadsereghez vezényelték, az Afrikakorps-hoz ahol mélységi felderítőként szolgált. Majd menekülnie kellett, Bécsbe, Triestbe végül felkerül egy Kairóba tartó gépre, súlyosan megbetegedik, a Salzburgi szanatóriumba kezelik és 1951. március 22-én meghalt. Ma a kastély egy budapesti milliomos tulajdonába van.

Második állomásunk Cegléd volt, amelyet az Alföld kapujának is neveznek. 1364-ben Nagy Lajos király édesanyjának, Erzsébet királynénak adományozta a várost, aki azt a budai Klarissza apácáknak ajándékozta. A város a mohácsi vészt követő évben protestánsná lett, majd 1539-ben ment át a reformátusok birtokába. Buda elfoglalásától 1541-től 1687-ig, a török kiűzéséig III. Károly császár uralkodása idején a Klarissza apácák ismét visszatértek a városba. A reformátusok 1753-ban imaházat építenek, majd 1763-ban különálló kőtoronyt építhettek a harangjaik számára. 1792-ben az imaházat összeépítették a toronnyal, így lett végre templomuk, ami végül a tűzmartaléka lett. A jelenlegi nagy templom építése 1835-ben kezdődött Hild József tervei alapján, befejezni 1870-ben sikerült, de 1936-ban a kupola leégett és újra kellett építeni, amit az erdélyi Ravasz László püspök szentelt fel. A templom Közép-Európa legnagyobb református temploma, 2400 ülőhely és ugyanennyi állóhely található

benne. Hosszúsága 44 m, szélessége 33 m, a kis tornyok magassága 48 m, míg a kupola magassága 60 m. A legnagyobb harang súlya 3128 kg. Ma az orgona 4 manuál-pedálos, 63 regiszteres. A harang egyik oldalán a következő felirat van: „Hirdesd egyházunk erejét, hazánk feltámadását, nemzetünk öröklétét.” Úgy legyen!

Harmadik állomásunk Ócsa, egyedülálló, 3575 hektáros jégkorszaki ősmocsár-maradvány, a Duna-Ipoly nemzeti parkhoz tartozik. Ócsát az Árpád-kor óta folyamatosan lakják. Az egykori ócsai premontrei kolostor (francia szerzetesrend) ma református templom. A 13. századi román stílusú, három hajós, kereszthajós bazilikát 1234-ben egy jegyzőkönyv említi először. Helyén egy kis falu állott, amelynek lakóit odébb költöztették, amikor elkezdték az építkezést. A török veszély miatt a kolostort a szerzetesek elhagyták, így a 17. századig a reformátusok használták. A templom állapota romlott, a katolikusok megpróbálták visszaszerezni a templomot, sikertelenül. A reformátusok Mária Terézia királynőtől engedélyt kaptak a templom rendbe hozatalára. 1872-ben tűzvész pusztította a templomot. 1986-1992

között került sor a templom régészeti kutatására. Megmentették a freskók nagy részét és visszaállították a kerítésfalat is a templom körül. 1995-től Europa Nostra díjjal tüntették ki.

Csodálatos dolgokat láttunk, én mind a két templomban két-két erdélyi énekes könyvből való éneket énekeltem, természetesen az egész csoport is énekelt mind a két templomban. Feleségem sok érdekes dologról olvasott, úgy az érintett városokról, mint a templomokról megtűzdelve istenes versekkel. Cegléden volt időnk kávézni és fagyaltozni is. Legyünk hálásak Istennek e napért a következő igével, „Az Istennek pedig legyen hála az ő nagy kimondhatatlan ajándékáért.” (2Kor 9,15) Fogadjuk ezt a napot is az Ő ajándékának, hogy együtt lehettünk, hogy együtt imádkozhattunk, az Ő nevét dicsőíthettük, hozzá énekelhettünk. Lelkipásztorunk megköszönte mindenki részvételét és mindenkinek a közreműködését. Gyönyörű időnk volt, az esti órákban érkeztünk haza, jó hangulatban, feltöltődve, még sok ilyen kirándulást szeretnénk Isten segédelmével.

Lejegyezte Bogdán András, forrás: wikipédia és egyéni gyűjtés, leirat

FRANCIAORSZÁGI KIRÁNDULÁS 2018. augusztus 13-19. között

Márciusi hónapban Berekfürdőn került szó egy nagyszabású buszos kirándulásról.

Nt. Szabadi Árpád esperes úr felvázolta, hogy Franciaországba szeretne egy Hajdúvidéki Református Egyházmegyei kirándulást rendezni a nyáron. Felkért, hogy Szoboszlóról gyűjtsék érdeklődőket, így jött össze nem kis munkával 17 fő, ami nagy létszám. Büszkéek is lehetünk, és az is vagyok, hogy a szoboszlói gyülekezet megint az élen járt, mert összesen a megyéből 42-en voltunk. Nagyon aggódtam, hogy el tudunk-e menni a férjemmel erre a kirándulásra, mivel előtte jöttem ki a kórházból. Az az igazság, hogy ezt az utat a gyerekektől kaptuk az 50-ik házassági évfordulónkra, és a családból többen is elkísértek. Köszönöm a jó Istennek és hálát adok az értem imádkozóknak, mert meghallgattak könyörgéseik, köszönöm szépen!

Augusztus 13-a hajnal 0.30-kor indult el a 17 kiránduló a Penny parkolójából nagy lelkesedéssel, de teli kérdésekkel, Istenben bízva. Majd Debrecenben, Balmazújvárosban, Hajdúböszörményben vette fel a busz a többieket. Összesen 5000 km-t tettünk meg a 7 nap alatt, 2 buszvezetővel, és 2 idegenvezetővel. Csodálatos helyeken jártunk, megpróbálok belőle ízelítőt adni. A lelkipásztorok - Nt. Szabadi Árpád esperes úr, Nt. Gacsályi

Gábor és Nt. Pella Pál -, segítségével minden reggel felváltva igehirdetéssel, imával és énekszóval kezdtük a napot, kértük Istent, hogy vezéreljen bennünket a jó, a helyes és keskeny úton. Első napunk szinte buszozással telt mivel 1070 km-t tettünk meg, de megnéztük KUFSTEIN-t, a hírhedt várat, ahol a „zsibói bölény”, a vén Weselényi sínylődött, ahol Teleki Blanka- és Leövey Klára szenvedett, ahol Batsányi János-, Czuczor Gergely- és Kazinczy Ferenc raboskodott. INNSBRUCK-ban a volt téli olimpia színhelyén

voltunk elszállásolva, 1600 m magasban, gyönyörű hegyekkel körülvéve, csodálatos volt a látvány. Második nap már 6.30-kor indultunk ZÜRICH-be ahol ZWINGLI ULRICH a református egyház alapítója szobrát tekintettük meg, valamint a GROSSMÜNSTER-t, ahol prédikált. Megtekintettük az „asszonyok” katedrálisát a FRAUMÜNSTER-t, története 853-ban kezdődik, mikor Német Lajos király itteni kolostor apátnőjévé tette meg leányát. Az épület neogótikus. A falfestmények a kolostor alapításának történetét mesélik el.

Harmadik napot a MONTMARTRE-on magyarul a „mártírok” hegyén kezdtük, felmentünk a festők hegyére az ősi Szent Péter bazilikához, ami Párizs legrégebb fennmaradt temploma. Megtekintettük a SACRE COEUR-ot, a Szent Szív bazilikát, amit 1875-ben építettek. Az épület hatalmas, 85 m magas, 35 m hosszú, 16 m széles, a kupola legmagasabb pontja 83 m magas, a legnagyobb harang 19 tonnát nyom. Következett a NOTRE DAME magyarul a „Miasszonyunk” székesegyház, ami gótikus stílusban épült. Alapkövét III. Sándor pápa 1163 tette le, gyönyörű rózsabalkokkal díszített, 6000 hívő fér be, orgonája 7800 sípos, 113 registeres, 5 manuális. Az templom hossza 128 m, szélessége 41 m, ikertornyok magassága 63 m, főhajó magassága 48 m. Következett a LOUVRE kincsei: Mona Lisa, milói Vénusz, Niké-szobor, koronázási ékszerek, és még sok minden, amit nem is tudtunk megtekinteni időhiányában. Este szajnai hajózással csodáltuk meg Párizst, a fények városát.

A negyedik napot az EIFFEL toronnyal kezdtük, ahol 3 órát álltunk sorba a jegyért, lifttel mentünk fel a tetejébe. Gustave Eiffel tervezte 1887-ben, magassága 324 m, négyzet alapú 1,6 ha az alapterülete, 10.100 t tömegű, tervezőjét becsületrend lovagjává választották. Folytattuk utunkat GRASSE-ba a híres FRAGONARD Parfümmúzeumba. Megtekintettük a Diadalívet, amit I. Napóleon rendeletére építettek 1806-ban a francia katonák dicsőségére. A napot CHARTRES-ben folytattuk. A világörökség tagjai közé sorolt katedrális a Mária-kultusz egyik legfontosabb helyszíne. A gótikus építészet kiemelkedő alkotása, 1260-ban Lajos király jelenlétében szentelték fel. BLOIS-ban, miután elfoglaltuk szállásunkat, esti sétára mentünk. 11 órakor fény játékkal egybekötött zenét hallgattunk a BLOIS kastély udvarán,

majd borkóstolással fejeztük be a napot. Ötödik napon első megállónk a Loire völgyében a zord-fenséges CHAMBORD férfias kastély volt. I Ferenc építette 1519-ben. Leonardo da Vinci az épület hivatalos „építésze”. A kastély az UNESCO világöröksége 1981-től. Tovább mentünk a karsúbb CHENONCEAU palotába, a „hölgyek kastélyába”. 1411-ben alapították, gótikus és reneszánsz stílusban. TOURS-ban Szent Márton püspök sírjánál tettük tiszteletünket, aki Saváriában (Szombathelyen) született 316-ban, majd a gótikus Szent Márton katedrálishoz sétáltunk. Kápolnája őrzi Leonardo da Vinci földi maradványait. Hatodik nap indulás hazafelé Dijon, Bazel, Zürich útvonalon. Megálltunk BÁZEL-ben, amelynek református egyetemét 1460-ban alapították. Megtekintettük a MÜNSTER székesegyházat, ami 1091-ben épült. Szállásunk ismét a csodálatos Innsbruckban volt, a hegyek lábánál. Hetedik nap visszafelé Salzburg, Linz, és Bécs mellett elhaladva, mint kitűnő idegenvezetőnk fogalmazott „így jutunk a legszebb helyre a Kárpát-medencébe”. Tamás és felesége Katica voltak az idegenvezetőink, csak csodálni tudjuk Tamás felkészültségét és tudását.

Nagyon szépen köszönjük esperes úrnak, hogy megszervezte ezt a gyönyörű utat, ahol kedves felesége is jelen volt. Reméljük, hogy máskor is lesz ilyen kirándulás, jó lenne sok ilyen kiránduláson részt venni, ha a jó Isten ad hozzá erőt, egészséget. Köszönjük a szervezőknek még egyszer.

Lejegyezte Bogdán Gyöngyike.

Forrás: wikipédia és egyéni gyűjtés

ANNA IDŐSEK OTTHONA

„Legyen gondod a szolgálatra, amit az Úr bízott rád, és azt gondosan végezd.”

(Kol 4,17)

A Hajdúszoboszlói Református Egyházközség Anna Idősek Otthonát 2017 decemberében vettük át az előző, már helyettesítő vezetéstől. Komoly kihívásnak néztünk elébe, hogy magas szakmai színvonalon, és rentábilisan működjön továbbra is az intézmény.

Nagy segítségünkre volt az Egyházkerülettől induló felkérés a Református Módszertani Intézet Monitoring csoportja felé egy átfogó vizsgálat elvégzésére. A monitoring csoport mintegy 35 oldalas jegyzőkönyve jó alapként bizonyult a munkánkhoz. A munka párhuzamosan folyt a gazdasági és szakmai területen oly módon, hogy a napi kötelezettségek biztosítása és az elmúlt időszakból maradt feladatok egyszerre haladjanak, és legyenek áttekinthetők mindenki számára.

Az első hetekben a humán erőforrás biztosítása élvezett prioritást. A gazdasági irodában kezdett egy új munkatárs, míg az idősek bentlakásánál a mentálhigiénés, és foglalkoztatási területet várt megerősítésre olyan szakember személyében, akinek ez az elsődleges feladata. Természetesen egyházi intézmény lévén a lelkeszi jelenlét sokat jelent a mentális gondozásban, de a szabadidő hasznos eltöltése, a fizikai aktivitás megőrzése, és a hasznosság érzésének biztosítása is hasonló fontossággal bír időskorban is, mint a lelkiélet, hitélet. Ezt a területet sikerült egy hajdúszoboszlói kolleganővel betölteni, aki az idősek nappali ellátását is gondjaiba vette. Jelenleg a hétköznapi jól strukturáltak, a szabadidő szervezéshez komoly támogatást kapnak az otthonban élők. A gondozó-ápoló munkatársak teljes odaadással segítik ezt a területet. Mellette az idősek ellátása példaértékű. Ebben az évben tíz új lakó költözött az intézménybe, üres férőhelyünk nincs. Sokat köszönhetünk a főnövérnek, aki immár tizenöt éve vezeti ezt a területet hűséggel, és szakmai alázattal alkalmazkodva a jogszabályi változásokhoz, és az új vezetési irányzathoz.

Az otthon konyhája is új alapokra helyezte működését. Dietetikus végzettségű ételmezésvezető, napi ötszöri étkezés, melegvacsorák a meghatározói az idei évnek. Az üstöt nagyobbra cseréltük, a szociális étkezést igénylők száma nőtt.

A nappali ellátás jelentősége nem érett meg még a gyülekezet körében. Szórolapokkal, személyes megkereséssel próbáljuk erősíteni a családokban, hogy az idősekről való gondoskodás apró, egymásra épülő lépései közül az első lépcsőfok is nagyon fontos. A közösségi élet, a társas kapcsolatok, a tevékeny órák komoly jelentőséggel

bírnak az egészségi állapot megőrzésében, a képességek szinten tartásában. A nyugdíjkorhatár emelkedésével egyre több kétkeresős családban okoz fejtörést, hogy az idősödő szülőkről hogyan lehet méltón gondoskodni úgy, hogy a saját állás is megmaradjon, és mégsem bentlakásos intézményi ellátás legyen az első gondolat. Erre válasz a nappali ellátás, ahol hétköznapiakon, 8-16 óráig társaságot, egészségügyi ellátást, felügyeletet, étkezést, hasznos elfoglaltságot kaphatnak az idősek, szükség esetén szállítási szolgáltatással kiegészítve. Ez a terület lassan fejlődik, de nagy öröm, hogy akik elkezdnek bejárni, ők már nem maradnak el.

A házi segítségnyújtás az a terület, ahol a munkatársak szakmaisága és hivatástudata, illetve az idős lakosság igénye áldásos módon találkozott. Ennek eredménye, hogy a térítési díj bevezetése ellenére a kihasználtság az év első harmadában a maximálisra emelkedett. Ide ezért szükségesé vált új munkatársak felvétele is. A kezdeti hónapokban nagy volt a fluktuáció, ez is bizonyítja, hogy nagyon nehéz munkáról van szó. Ám kijelenthetjük, hogy tartósan összeállt az a munkatársi közösség, akikkel hosszútávon lehet tervezni mind Hajdúszoboszló, mind Nagyhegyes területén.

Összefoglalva egy nehéz évet tudhatunk magunk mögött, melyben a hit, a tudás, a szeretet és hivatástudat egysége meghozta az eredményt is. Megköszönve mindenkinek, aki az elmúlt esztendőben velünk, értünk dolgozott és imádkozott, nem felejtve, hogy egyedül Istené a dicsőség az eredményekért, kívánok az Hajdúszoboszlói Református Egyházközség ANNA Idősek Otthona dolgozóinak nevében mindenkinek áldott adventi időszakot!

Kertész Andrea, mb. intézményvezető-helyettes

Mécses

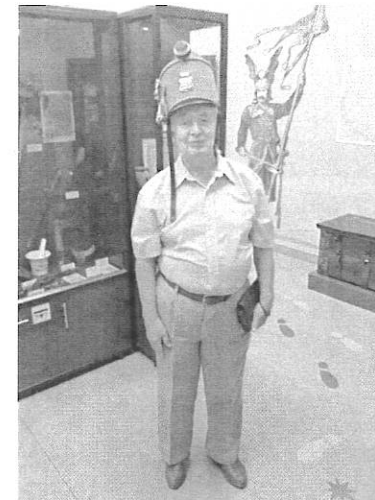
NAPPALI KLUB

Hajdúszoboszlói Református Egyházközség Nappali Ellátása

A nappali ellátás idős korok miatt szociális és mentális támogatást igénylő személyeknek nyújt szolgáltatást. Az aktív életmódot folytató, társasági életet szívesen élő nyugdíjasok számára biztosít különböző szabadidős programokat. Nappali ellátásunk március elejétől új lendületet kapott, új programokkal, új szabadidős tevékenységekkel. Célul tűztük ki, hogy minél sokszínűbb programlehetőséget biztosítsunk már meglévő és új klubtagjainknak, hogy a szabad idejüket minél hasznosabban tölthessék el. Fontos szempontnak tartjuk, hogy a szellemi frissesség mellett, a klubtagok lelki békéjét is ápoljuk. Állandó programjaink közé tartoznak a gyógytorna alkalmak, kézimunka kör, közös sütés-főzés, egészség nap, film-klub, bingo játék-klub, kultúr-kör. Ezek mellett időszakos programokat is szervezünk ünnepek, nevezetesen napok köré csoportosítva: húsvéti tojásfestés, nőnap, anyáknapi műsor, pünkösdi megemlékezés, idősek hónapja alkalmából rendezett programsorozat, reformációra emlékezve különféle előadások. Igyekszünk minél több közösségépítő programot biztosítani, mint például a közös szalonasütés, fagyalatozás a fürdőkertben, helyi

múzeumok látogatása, Nagytemplom látogatása stb. Fontos szempontnak tartjuk, hogy a szellemi frissesség mellett, a klubtagok lelki békéjét is ápoljuk. Lehetőséget adunk csoportos és egyéni beszélgetésekre, hitéleti alkalmakon való részvételre.

Jelenleg az adventi készülődés jegyében adventi koszorúkat, mécses tartókat, ajándékokat, képeslapokat készítünk. Első adventi alkalmunk november 30. péntek 14:00, amikor is az első adventi gyertyát gyújtjuk meg egy rövid műsor és áhítat keretében. Ezt követően minden héten pénteken lesz gyertyagyújtás, ugyanígy 14:00-tól, melyre szeretettel hívunk és várunk minden kedves érdeklődőt. Éljük át együtt karácsony csodáját!

*Katona-Cseke Anita
mentálhigiénés munkatárs*

Mécses

Örvendi László

1951-ben születtem Hajdúszoboszlón. Református családból származom. Általános és középiskolai tanulmányaimat szülővárosomban végeztem. 1976-ban agrármérnöki diplomát, 1979-ben szakmérnöki diplomát kaptam. Szakmai tudásom számos munkakörben kamatoztattam agronómusként, falugazdászként, mezőgazdasági szaktanácsadóként. Szüleim földjeit visszavásárolva családi gazdálkodásba kezdtem, amit a mai napig folytatok. Politikai pályám során a helyi önkormányzat képviselőjeként, majd a megyei közgyűlés tagjaként is munkálkodtam. Két cikluson keresztül pedig országgyűlési képviselőként szereztem mandátumot. Gyülekezetemet hosszú idő óta főgondnokként szolgálom.

„Ismerd meg a te Atyád Istenét és szolgálj neki tökéletes szívvel és jókedvvel... „ (1Kronika 28,9)

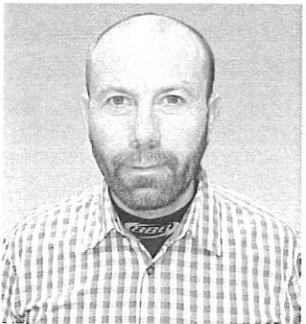

Kovács Imréné

Kovács Imréné vagyok, Hajdúszoboszlón élek. Tanulmányaimat a Debreceni Egyetemen végeztem. 2005 óta vagyok Egyházközségünk presbitere, 2018. január 1-től gazdasági gondnoka.

Három egyetemista gyermekeim közül Imre nevű gyermekem abszolválta tanulmányait a Debreceni Református Hittudományi Egyetem (DRHE) teológus-lelkész szakán, Mária nevű gyermekem, a DRHE teológus-lelkész szakán tanul, és Ádám nevű gyermekem a Debreceni Egyetemen programozó-informatikus. A Generali Biztosító Zrt-nél dolgozom. 2016-ban saját Képviseleti Irodát nyitottam, itt Hajdúszoboszlón. Céлом Egyházközségem tiszteleggel, becsülettel való szolgálata. Az ige, amit kiválasztottam:

„Miképpen én is mindenkinek mindenben kedvében járok nem keresvén a magam hasznát, hanem a sokaságét, hogy megtartassanak.” (1Kor 10,33)

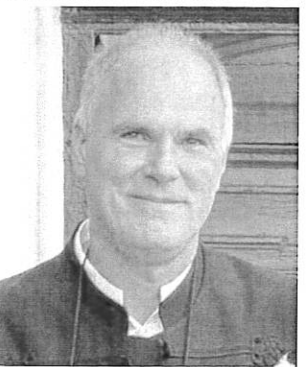
Gém János

1964-ben születtem egy református értékrendű paraszt családba. Megkezdésem, majd későbbi konfirmálásom itt a hajdúszoboszlói református templomban történt. 1991-ben ismerkedtem meg feleségemmel, Jakab Reginával. Házasságunknak három gyümölcse lett: János, Regina és Péter gyermekünk, akik szintén reformátusok. Családunk egzisztenciáját a családi vállalkozásunk biztosítja, ami egy kerékpárbolt Debrecenben és 25 éve stabilan működik.

Feleségemmel mindennap láthatjuk, hogy a hitben éléssel és az Isten szeretettel sokkal erősebbek vagyunk. A jövőmet református keresztyénként szeretném megélni családomban, munkámban és gyülekezetemben, de mindig az Isten előtt.

Áldás, Békesség!

„Boldog ember, aki mindig istenfélő.” (Péld 28,14)

Cseke Sándor

Cseke Sándor vagyok, 1965-ben születtem. Nyíregyházán tanultam órás szakmát. 1990-ben házasságot kötöttem, és a mennyei Atyám megajándékozott bennünket két gyermekkel Anitával és Petivel.

Gyermekkoromban nagymamámmal vasárnaponként jártam a református templomba. Később konfirmációs vizsgát tettem. Az egyházhoz rendszeresen 15 éve kezdtem járni, érdekelt ez az élet. Voltunk táborozni, kirándulni és ismerkedtem Isten tanításaival játékos vetélkedők keretében is. Nagyon jól éreztük magunkat éreztük Isten jelen van életünkben. Egyre inkább megismertem gyülekezetem életét munkáját. Később felkérést kaptam, hogy presbiterként én is szolgálatot végezzek. A kérést örömmel elfogadtam és 2006 óta végzem munkámat mennyei Atyámnak dicsősé-

gére. Hálát adok az Istennek a gyülekezetben és életünkben tett jóságáért, gondoskodó szeretetéért. Köszönöm fantasztikus lelkészeimet, köszönöm, hogy ilyen szerető családot adott számomra.

„Magasztallak, hogy csodálatosan megkülönböztettél. Csodálatosak a te cselekedeteid! - és jól tudja ezt az én lelkem.” (Zsolt 139,14)

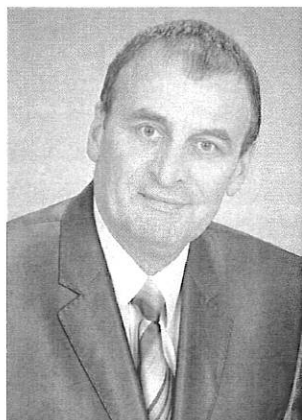

Cseke Sándorné

Cseke Sándorné vagyok. Három éve dolgozom a Református Lelkészi Hivatalban, irodai munkatársként, mely szolgálatra egyre inkább úgy érzem Isten hívott el engem. Harmadik ciklusban lettem én is úgy, mint férjem presbiternek választva. Többek között azt is Isten gondviselő szeretetének köszönhetem, hogy megismerhettem szerető és hitben élő páromat, akivel 28 éve élünk boldog házasságban. Két remek felnőtt gyermekünk van Anita és Péter. Anita az ANNA Idősek Otthonában dolgozik, mint mentálhigiénés munkatárs, most október elején ment férjhez élete párjához Lacihoz. Peti fiunk a Debreceni Egyetem harmadéves hallgatója, villamosmérnöki szakon. S hála, gyermekeink is beengedték életükbe az Úr Jézus tanításait. Az én

egyik legmeghatározóbb és számomra fontos vezérige:

„...mindenért hálákat adjatok, mert ez az Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra.” (1Thessz 5,18) a másik pedig: „Minden gondotokat öreá vessétek, mert neki gondja van rátok.” (1Pét 5,7) Semmink sincs, amit nem az Úrtól kaptunk volna, s én úgy érzem ezért hálával tartozunk. Mióta elfogadtam és beengedtem az Úr Jézust az életembe, azóta a napi gondok, terhek elviselése, megoldása is sokkal elviselhetőbb, ha nem csupán a magam erejéből próbálom megoldani, hanem azt hittel az Úr elé viszem, s kérem az iránymutatást. Hajlamos vagyok én is, mint szerintem sokan mások az aggodalmaskodásra, de mindig rá kell jönnöm, hogy az nem visz előrébb, csak visszahúz lelkileg és testileg is. Ha engedjük Istent életünk vezetésére belső lelki békességet kapunk a legnehezebb körülmények között is.

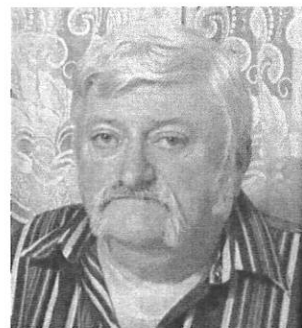
Harsányi István

Tősgyökeres szoboszlói családból származom, őseim generációk óta ebben a városban éltek, ahol születésemtől kezdve napjainkig családommal lakom. Egy fiam van, aki feleségével és a fiú unokámmal szintén Hajdúszoboszlón élnek.

Szüleim, tanárain munkára, kitartásra, emberségre és tisztességre neveltek, melyet én is igyekszem a fiamnak és a tanítványaimnak átadni Hajdúszoboszlón a Berettyóújfalui Szakképzési Centrum Bocskai István Szakgimnáziuma és Szakközépiskolájában tanárként és tagintézmény-vezetőként is. Végzettségem mezőgazdasági gépészmérnök, mérnök-tanár és közoktatás vezető.

Munkám mellett kapcsolatban vagyok a mezőgazdasággal és a vendéglátással, részt veszek a Gazdakör és a Fizető Vendéglátók Egyesületének munkájában is. A Hajdúszoboszlói Református Egyházközség presbitere vagyok, jelenleg a második ciklusomat töltöm. A választópolgárok bizalmából 2002 óta tagja vagyok a képviselő testületnek.

Választott igém: „Te pedig Isten embere törekedj igazságra, kegyességre, hitre, szeretetre, állhatatosságra, szelídségre!” (1Tim 6,11)

Cseke Sándor

1951. december 18-án születtem Hajdúszoboszlón. Ősi hajdú református családból származom. 1961-ben hittanra jártam, ahol Nt. Loós András tiszteletes úr tanított. 1963-ban konfirmáltam, Nt. Fehér János úr előtt. Mindkét nagyapám presbiter volt. Én is presbiter vagyok már a második ciklusban. 1973-ban nősültem. Egy fiam van, Róbert aki, nő. Az unokám 2 és fél éves és a kis családdal együtt a Hajnal utcán élünk. Nyugdíjas vagyok, csőszerelőként mentem nyugdíjba. Bibliai idézetem: „Szeresd az Urat, a te Istenedet...” (Mt 22,37)

Búti Gergely

1944. november 8-án Bojton születtem és ott is konfirmáltam 1957-ben. Szüleim aktív reformátusok voltak, apám több évtizedig volt presbiter. Tanulmányaim során okleveles szerkezetépítő mérnöki, majd vízépítési szakmérnöki diplomát szereztem. 37 évig – nyugdíjazásomig – a Tiszántúli Vízügyi Igazgatóságon (TIVIZIG-en) dolgoztam. 1988-ig szakmérnökség vezető voltam Hajdúszoboszlón, majd Debrecenben a vízgazdálkodási osztályt vezettem. Feleséggel, Izabellával 48 éve élünk Hajdúszoboszlón. Itt neveltünk fel két gyereket, akik Isten kegyelméből három unokával ajándékoztak meg bennünket.

A bibliai vezérgondolatom az, amit Édesanyám a sírkövükre vésetett: „Boldogok ...akik az Úrban halnak meg.” (Jel 14,13)

Kiss József Zoltán

Debrecenben születtem, 1947-ben. Hajdúböszörményben nevelkedtem, ott is konfirmáltam. Mezőtúron jártam gimnáziumba, érettségi után két év katonaság következett. Majd Debrecenben elvégeztem az Agrár Tudományi Egyetemet. Feleséggel dr. Deák Julianna jogász, gyámügyesként dolgozott a Városházán. 1973-ban jöttem Hajdúszoboszlóra, ahol agrármérnökként dolgoztam az állattenyésztésben különböző vezető beosztásokban.

A rendszerváltás után falugazdászként dolgoztam nyugdíjazásomig. A Hajdúszoboszlói Gazdakör egyik újjászervezője és betegségemig választmányi tagja voltam. A választmány felkérésére és anyagi támogatásával szerkesztettem meg a Hajdúszoboszlói Gazdakör 100 éve című jubileumi kiadványunkat. Csaknem 20 éve vagyok presbiter. Hajdú eleink évszázadok óta működtettek Hajdúszoboszlón református iskolát, többet is! Szeretném megérni, hogy végre a mi hajdúvárosunkban is legyen újra egyházi iskola...

Egyik kedves bibliai idézetem Pál apostol Szeretethimnuszából való: „Amikor pedig eljön a tökéletes, megszűnik, ami töredékes. Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre.”

Fehér László

Szüleim és dédszüleim életpéldáját látva ráéreztem a szeretetből való életre, amit Jézusban értettem meg teljesebben, hit által. Hálás a szívem, hogy a gyermekeim is a szeretet útján járnak, hitben élnek. Életünk, örömünk a kis unokánk, aki bearanyozza az életünket. Jó látni és tagnak lenni a megújult presbitériumban, amelynek a fiam is tagja immár. Hálás a szívem, hogy Isten ígéretére építhettem az életem és áldottnak érzem magam. A lelkész házaspár életére, családjára Isten áldását kérem.

Vezérigém: „Éreztétek és lássátok meg, hogy jó az Úr. Boldog ember az, aki benne bíz.”

Kiss Lajos Sándor

A nevem Kiss Lajos Sándor. Hajdúszoboszlón születtem 1950. november 1-jén. Alap- és középfokú tanulmányaimat Hajdúszoboszlón végeztem, főiskolai oklevelet a Pollack Mihály Műszaki Főiskolán szereztem. Meghatározó munkahelyem a TIGÁZ volt, ahol gázhálózat tervezőként dolgoztam 18 évet. Később Hajdúszoboszló Polgármesteri Hivatalába kerültem, ahol nyugdíjazásomig közszolgáltatás szervezőként tevékenykedtem.

A református hitélettel kisgyermekkoromban találkoztam először, amikor szüleimmel, nagyszüleimmel imára kulcsoltuk a kezünket. A templomunkba először nagymamámmal mentem és azóta is abban a padban ülök, ahova

először ültem. Kedvenc igém Pál apostol leveléből való: „Most azért megmarad a hit, a remény, a szeretet, e három; ezek közül pedig a legnagyobb a szeretet.” (1Kor 13,13)

Bogdán András

„Áldjad én lelkem az Urat, és ne feledd el mennyi jót tett veled.” (Zsolt 103,2)

Bogdán András vagyok, egykalotaszegi kis faluban, Magyargyerőmonostoron nevelkedtem, majd Kolozsváron végeztem iskoláimat és itt is kezdtem el dolgozni. A Gyöngyikével kötött házasságom után Szatmárnémetiben kerestem a munkahelyem áthelyezését, ahol 40 éven keresztül dolgoztam. Három gyermeket neveltünk fel és indítottunk el az élet útjára, majd a körülmények úgy alakultak, hogy visszahonosítással Magyarországra jöttünk 1998-ban.

Hajdúszoboszlóra való költözésünk után, mivel e városban nem volt ismerősünk az itteni református gyülekezet által sok ismeretséget kötöttünk és hála Istennek jó szívvel befogadtak e közösségbe. Már 13-ik éve vagyok a gyülekezet presbitere, ahol minden tölem telhető megteszek a közösség érdekében. Tagja vagyok az építkezési bizottságnak, temetésekre, énekelni járok. Az elején írt ige nekem azt a meggyőződést jelenti, hogy engem az Isten eddigi életem folyamán „tenyerén hordozott”, amiért nem tudok elég hálát adni.

Bogdán Gyöngyike

„Üldöztetünk, de el nem hagytunk, tiportatunk, de el nem veszünk.”

(2Kor 4,9)

Bogdán Gyöngyike vagyok, lelkész családból származom. Szatmárnémetiből 20 éve jöttem át férjemmel Hajdúszoboszlóra. Három gyönyörű gyermekem van és hat csodálatos unokám.

Mikor áttelepedtünk, első utunk a templomba vezetett. Bekapcsolódtam a református gyülekezet vérkeringésébe. Második ciklusban vagyok presbiter, itt köszönöm meg mindenkinek a belém vetett bizalmát. Köszönöm szépen és megpróbálok jól sáfárkodni.

Mit is csinálok tulajdonképpen, csak röviden: nőszövetségi tag vagyok, gazdasági ellenőrző bizottság tagja vagyok, diakóniai feladatokat is végzek, betegek látogatása, száraztészta készítése, adventi mézes sütése, karácsonyi csomagok készítése, részt veszek Berekfürdön az előadásokon, kirándulásokat szervezek, leltári bizottságban is benne vagyok, kis térségi presbiteri találkozókra megyek. Kirándulásaimból remélem, hogy kiérződik a hazaszeretet, nemzeti hovatartozásom és legfőképpen a református egyház iránti elkötelezettségem.

Nagy-nagy szeretettel, odaadással és tölem telhetően végzem a reám bízottakat.

Dicsőség és hála legyen érte a Jó Istennek!

Szilágyi Antalné

Áldás, békesség! Szilágyi Antalné születtem M. Tóth Irma vagyok. 1944-ben ősi hajdúszoboszlói, református hitben élő családba születtem. Nyugdíjazásomig az üdültetés területén dolgoztam. Két lányom született és tőlük való három unokám boldog nagymamája vagyok. Neveltetésem, életségem szerint igyekeztem gyermekeim, unokáim lelkébe is elplántálni az Isten iránti szerető tiszteletet. „Egyetlen napod sem múljék el Isten szeretetének továbbadása nélkül...”

Fontos számomra a család, a közeli és távolabbi rokonok, barátok. Szeretem a természetet, a kertészkedést és szívesen kirándulok, utazok. Sokat olvasok, lehetőség szerint színházba járok. Őseim közül többen felelős, komoly tisztségeket töltöttek be a Református Egyháznál és Hajdúszoboszló közéletében. 2004-től pótpresbiter lettem. 2006-2016-ig - mint nyugdíjas - a lelkészi hivatal irodájában dolgoztam. Munkám révén, melyet örömmel végeztem és egyfajta szolgálatnak tekintettem, megismertem lelkészeink szerteágazó, sokoldalú áldásos tevékenységét. 2006-tól napjainkig Isten kegyelméből kiválasztva látom el a presbiteri szolgálatot, figyelve az intellemtre: „Vigyázz a szolgálatra, amelyre vállalkoztál az Úrban, hogy azt betöltsed...”

Pál apostol Kor.4/17.

Életem során naponta megtapasztalom az Úr jelenlétét, „Az Úr énnékem őriző pásztorom...” (23. Zsoltáréneke)

Papp Vilmosné

Református család gyermekeként azt tanultam, hogy „szered az Urat, a te Istenedet”. Férjemnek, aki az egyház gondnoka volt, ugyan ez volt a hitvallása. Két gyermekünket is igyekeztünk hitre nevelni. Az Úrtól kapott talentumomat a diakónia, misszió, nőszövetség, szeretetszolgálat, majd 1999-től presbiterként a Gazdasági Bizottságban végzett munkámmal gyümölcsöztetem. Mindezért Istené a dicsőség. A hit nemes harcának megharcolásában követem Isten útmutatását.

„Te pedig, Isten embere, törekedj igazságra, kegyességre, hitre, szeretetre, állhatatosságra, szelídlelkűségre.” (1Tim.6,11)
Áldást, békességet!

Patakiné Takács Andrea

Patakiné Takács Andrea, református hittanoktató vagyok. 1990. szeptember 15-én születtem Debrecenben. Az általános iskolai és gimnáziumi tanulmányaimat Hajdúszoboszlón végeztem a Gönczy Pál Általános Iskolában, valamint a Hőgyes Endre Gimnáziumban. Az érettségi megszerzése után 2009-től a Debreceni Egyetem Bölcsészettudományi karán folytattam a felsőfokú tanulmányaimat, magyar szakos hallgatóként. Sajnos rövid idő után rá kellett jönnöm, hogy nem jó helyen vagyok, így megszakítottam addigi tanulmányaimat. Ezt követően felvételiztem a Debreceni Református Hittudományi Egyetemre, ahol 2011-ben el is kezdtem a katekétá lelkipász-

tori munkatárs szakot. 2016 tavaszán hittanoktatói diplomát szereztem, és még abban az évben el is kezdtem dolgozni jelenlegi munkahelyemen, a Hajdúszoboszló Református Egyházközségnél, mint református hittanoktató.

Miért is választottam ezt a hivatást? Istenhez és a református egyházhoz való kötődésem még egészen kis koromban kezdődött. Szüleim és nagyszüleim is reformátusok voltak, és ebben a szellemben igyekeztek nevelni engem és két bátyámat is. Szívesen jártam egyházi táborkba és ifjúsági találkozókra, mindig is szerettem részt venni az egyház életében. Sajnos volt egy rövidebb időszak, a gimnáziumi éveim végé felé, amikor egy kicsit eltávolodtam az egyháztól, bár elszakadni soha nem szakadtam el. Később, az egyetem megkezdése után nem sokkal, újra megerősödött az egyházhoz és Istenhez fűződő viszonyom, így amikor otthagytam a magyar szakot, Isten segítségét és útmutatását kérve sikerült megtalálnom a valódi célokat és hivatásomat. Most úgy érzem, jó helyen vagyok és az Úr ügyében munkálkodhatom, az Urat szolgálva tölthetem mindennapjaimat. Természetesen ez az út nem mindig könnyű, de számomra mindig erőt ad egyik kedves ígém a Bibliából:

„Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban.” (1Kor 15,58)

Pinczés József

A számomra fontos és nagy jelentőséggel bíró íge: „Ha az Úr nem építi a házat, hiába dolgoznak azon annak építői.” (Zsolt 127,1)

1954-ben születtem református, hét gyerekes család ötödik gyermekeként, Hajdúszoboszlón, ahol egész életemben éltem. Feleségemmel 1976-ban házasodtunk össze, majd született két gyermekünk, Enikő és Jócó, akiket szintén reformátusnak neveltünk.

40 éve vállalkozó vagyok, generálkivitelezőként, lakatos, víz-, gáz- és fűtés-szerelőként dolgoztam a városban. Mindig is szerettem a munkám, szerettem az érzést, hogy valamit építék, létrehozok. Lassan azonban már a nyugdíjra készülök. Szeretnék több időt tölteni a számomra a legfontosabbakkal, a családdal és az unokáimmal, Gellérttel, Matyival és Jankával.

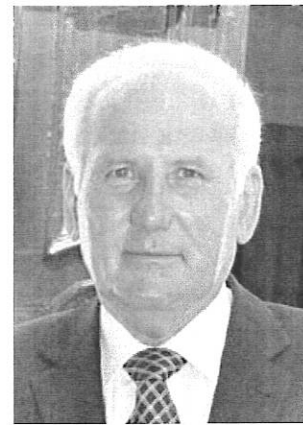

Tóth Gyula

Tóth Gyula vagyok, 1979-ben Kisvárdán születtem. 1990-ben kerültem Hajdúszoboszlóra szüleimmel. Gyerekként is jártam templomba és ifjúként Szoboszlóra kerülve is gyakoroltam a hitem. Elemér bácsi idejében konfirmáltam, jó kis csapat gyűlt akkor össze. 1999-től női-férfi, majd mesterfodrászként dolgozom üzletemben, a Szilfákálja 20. alatt. Már felnőttként kért fel Takács Tamás nagytiszteletű úr a presbiteriségre. Immár kisgyermekes apaként törekszem helytállni presbiteri tisztségemben.

Pál apostol azt írja: „Mert ahogyan a test egy, bár sok tagja van, de a test valamennyi tagja, noha sokan vannak, mégis egy test, ugyanúgy a Krisztus is... Márpedig Isten rendezte el a tagokat a testben, egyenként mindegyiket, ahogyan akarta.”

(1Kor 12,12.18)

Tóth László Gábor

Hajdúszoboszlón 1956. augusztus 17-én születtem. Iskoláimat is ebben a városban végeztem.

Egész életemben mezőgazdasággal foglalkoztam, jelenleg is saját családi gazdaságomban dolgozok. Feleségemmel, gyermekeimmel és azok családtagjaival mindannyian Hajdúszoboszlón élünk. Nagyszüleim és édesanyám is aktív reformátusok és presbiterek voltak. Közel áll hozzám a hitélet, mivel életünk mindennapjaiban jelen volt a vallás, így nőttem fel. 2000 óta vagyok presbiter a református egyházközségben. Ebben a tisztségemben szeretnék továbbra is szolgálni a gyülekezetben.

„Az Úr az én őriző pásztorom...” (Zsolt 23,1)

Kovács Sándorné

1944-ben születtem negyedik gyermeknek Göncön, szegény egyszerű családba. Nemsokára születésem után édesapám hadifogságba került. 3 éves elmúltam, amikor Isten segítségével haza került. Édesanyám kicsi üzletbe árult cukorkát, bazárt, cigarettát, meg amit a háború után lehetett. Sokat maradtam kedves nagy szüleimre, aki istenfélő, templomba járó emberek voltak. Ők tanítottak és vittek magukkal a templomba, a bibliaórára. Gyermekkoromban ismerhettem meg Károlyi Gáspár életével munkásságával kapcsolatos dolgokat.

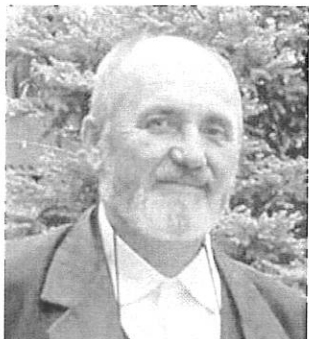
Általános iskola után Gyöngyösre, majd Mátrafüredre kerültem, ahol cukrász szakmunkás lettem. 1963-ban kerültem Hajdúszoboszlóra. Mindig vágyakozva néztem azokat az embereket, akik tudtak menni a templomba, de vendéglátósként nem tehettem meg. Nyugdíjasként végre eljött az az idő, hogy rendszeresen bekapcsolódtam az istentiszteleten való részvételekbe. A gyülekezet befogadott, megválasztott harmadik ciklusban is presbiternek. A rám bízott egyházi szolgálatot boldogan, szeretettel végeztem. Vezérigém a 23 zsoltár: „Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm... Az Úr házában lakozom hosszú ideig.”

Kircsi Ferenc Gyula

Kircsi Ferenc Gyula vagyok. 1949. november 26-án születtem Hajdúszoboszlón. 2009. óta nyugdíjas vagyok. A Magyar Köztársaságnál dolgoztam mint raktáros, majd művezető. Hárman vagyunk testvérek, van egy nővérem és egy bátyám. Feleségemmel Császi Margittal 1974. június 15-én kötöttünk házasságot. Három fiú gyermekünk született, Ferenc 1977. március 6-án, Zsolt 1980. február 27-én, Péter 1988. április 29-én. Idősebbik fiunk él párkapcsolatban. Unokánk sajnos még nincs. Isten szeretete iránti elköteleződésemet neveltetésünkönél fogva természetes, hisz édesapám Kircsi László is presbiter volt. Tehát innen az indítatás, hogy 2018.január 1-től én is presbiter lehettem. Úgy gondolom, hogy a

bibliai íge, amit választottam, vezérelt és utat mutatott életem során nekem és családomnak: „Lábam előtt mécses a te igéd, ösvényem világossága.” (Zsolt 119,105)

Varga Imre

Varga Imre vagyok, 65. életévemet töltöttem be. Református családba születtem és nevelkedtem abban az időben, amikor a vallásellenesség a belpolitika szerves részét képezte és gőzerővel folyt a „szocialista embertípus” kialakítása. Ennek tudatában és ellenére szüleim délutáni hittan órákra mégis beíratk, melyekre két évig járhattam.

Ekkor az édesapámat a munkahelye elvesztésének fenyegetésével rákényszerítették, hogy vegyen ki bennünket a vallásoktatásból testvéremmel együtt.

Ez az esemény nem gyengítette, inkább erősítette a református egyházhoz kötődésemet, ugyanúgy, mint a papi család korombeli tagjával való barátkozásom, ami által gyakorlatilag is mindig közel voltam a templomhoz, egyházhoz, gyülekezethez. Az odatartozás lelki értelemben sem változott életem során. A Hajdúszoboszlói Egyházközségben presbiterként a negyedik ciklusom kezdődött el ez év elején, miután ismét presbiterre választott a gyülekezet.

A presbiteriséggel járó feladataimat igyekszem tőlem telhetően jól, szeretettel és odaadással ellátni, melyben az alábbi bibliai gondolat is vezérel: „A jó cselekvésben pedig ne fáradjunk el, mert a maga idejében aratunk majd, ha meg nem lankadunk. Ezért tehát míg időnk van, tegyünk jót mindenkivel, leginkább pedig azokkal, akik testvéreink a hitben.” (Gal 6, 9-10.)

Végh Antal

Végh Antal, a Hajdúszoboszlói Egyházközség presbiterem vagyok. Ez év január 1-jén második ciklusomat kezdtem a presbitériumban. Az első ciklusban pótpresbiterként szolgáltam a gyülekezetet. Szüleim, nagyszüleim református vallású gazdálkodó, illetve munkás emberek voltak. Házasságban élek 1981 óta. Két gyermekünk és két unokánk van.

Géplakatos szakmával, gépészttechnikusi és műszaki oktatói végzettséggel rendelkezem. Első munkahelyemen, a Hajdúszoboszlói Egyetemi Tangazdaságban mezőgazdasági gépek javításával, hidraulikák szerelésével foglal-

koztam, majd műhely-technikusi munkakörbe kerültem.

Második munkahelyemen a Mezőgazdasági Szakképző Intézetben (jelenleg Bocskai Szakképző Iskola) 1974-től 2008-ig, nyugdíjazásomig szakoktatóként dolgoztam. Bibliai idézetem:

„...Buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozások nem hiábavaló az Úrban.” (1Kor 15,58)

Kaszásné Hegedűs Róza

Ósi, hajdúszoboszlói református családból származom, ezért törzsgyökerez hajdúszoboszlóinak vallom magam. Ebben a városban születtem, és tanulmányaimat a középiskolával bezárólag is itt végeztem. A Pénzügyi és Számviteli Főiskolán szereztem diplomát, ezt követően visszaköltöztem Hajdúszoboszlóra, itt élek a férjemmel, a gyermekünk a családjával pedig Debrecenben. 1980. évben kezdtem el dolgozni, és azóta is folyamatosan a pénzügy és számvitel területén tevékenykedtem. A szakmámat nagyon szeretem, komoly tapasztalatra tettem szert az idők folyamán. Az egész életem úgy éltem és élem, hogy a bennem meglévő segítő szándéknak utat és teret adva, segítsék a körülöttem lévő embertársaimnak, függetlenül attól,

hogy ők a rokonaim, ismerőseim, vagy munkatársaim. A „Segíts magadon, Isten is megsegít” mondást én a következőképpen élem meg: „Segíts másokon, Isten is megsegít”. Az én bibliai jelmondatom a következő: „Most tudom, hogy az Úr megsegíti felkentjét; meghallgatja őt szent egeiből jobbjának segítő erejével.” (Zsolt 20,7) Hiszem, hogy az Úr seregében aki áll, talpra segíti a roskadót. Bízva Isten segítő erejében igyekszem pótpresbiterként a Hajdúszoboszlói Református Egyházközség gyülekezetét, annak minden tagját legjobb tudásom és szándékom szerint szolgálni.

Oláh Zoltán

Oláh Zoltán vagyok, 74 éves nyugdíjas, 1944-ben születtem Debrecenben. Szüleim mezőgazdasággal foglalkoztak és református hitre neveltek. Konnyáron laktam, általános iskolát is ott végeztem. 1959-ben konfirmáltam. Villanyszerelő szakmát Berettyóújfaluban végeztem, majd az elektronikai képesítést Debrecenben szereztem meg. 1963-ban Hajdúszoboszlóra kerültem az NKFV gólyási gázüzemébe, ahol először villanyszerelőként, majd

elektronikai munkakörben dolgoztam. 1969-ben megnősültem és itt telepedtünk le. Feleségem Nagy Erzsébet Pálma, római katolikus vallású, kereskedelemében dolgozott. Két fiúgyermekünk született Zoltán és Tibor. Egy lány unokám van Kitti, aki 13 éves. Abban az időben ritkán jártam templomba, a váltott műszak miatt. 2004-ben jöttem nyugdíjba így már több időm lett vallásomat gyakorolni, templomba járni. 2012-ben választottak be a hajdúszoboszlói református gyülekezetbe, pótpresbiter lettem. Egyre szorosabb kapcsolatom lett a hívekkel, Istennel és az egyházi hitélettel. Részt veszek az egyházi ünnepeken, temetéseken, rendezvényeken, a szakmával összefüggő és egyéb feladatok megoldásában, az elveszetteken, bajbajutottakon való megsegítésben, stb. 2018-ban ismét megválasztottak presbiternek, melyet örömmel fogadtam. A következő években is szeretném Isten szolgálatában a ránk háruló feladatokat megoldani és segíteni. Áldott legyen az Úr minden nap!

„Üdvösségünk Istene hordoz minket.” (Zsolt 68,20)

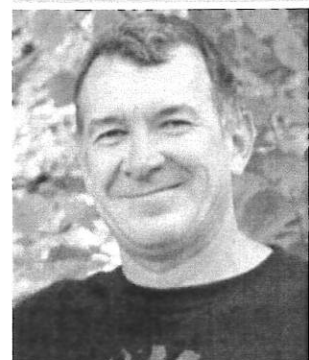
Agárdi Lajos

1977-ben születtem. Rajz-vallás tanár szakos tanár vagyok és festő. Családom évszázadokat átívelően ehhez a gyülekezethez kötődik, mint ahogy gyermekemé is. Ebben a gyülekezetben lettem megkeresztelve, ide jártam Molnár Elemér nagytiszteletű úr legendás, sokunk számára máig meghatározó hittanóráira. Itt konfirmáltam, és a kilencvenes évek elején, egy evangelizációs alkalmon ebben a templomban adtam át az életem az Úr Jézus Krisztusnak. 2012 januárja óta vagyok presbiter. A presbiteri megbí-

zatást nem tisztségnek, hanem az Úrtól kapott feladatnak tartom. 2012 januárjában az első presbiteri gyűlésem utáni éjszakán az Ezékiel próféta könyve 34. fejezetét helyezte az Úr a szívemre. Presbiteri szolgálatom azt példázza, hogy egyetlen egy, a lehető legkisebb presbiter is lehet eszköz az Úr kezében. Akkori, a gyülekezetünkkel kapcsolatos imáimat, céljaimat meghallgatta és mára, valóra váltotta az Úr. Boldog vagyok, mert az imáinkra odafigyelő Úrnak lehetünk a szolgálói. Úgy érzem presbiteri küldetésem nagyrészt az Úr végtelen kegyelméből elvégezhettem.

Boldog vagyok, mert az Úr gondoskodik a gyülekezetünkről. Boldog vagyok, mert az Ébredést, gyülekezetünk lelki megújulását szolgáló lelkipásztoraink lettek. Kérem az Urat, áldja meg életüket, szolgálatukat és Jó terve szerint újítsa, elevenítse meg gyülekezetünket!

„Mert így szól az én Uram az Úr: Majd én magam keresem meg juhaimat, és én viselem gondjukat. ... Az elvesztettet megkeresem, az eltévedtet visszaterelem, a sérültet bekötözöm, a gyengét erősítem, a kőverre és az erősre vigyázok, úgy legeltetem őket, ahogy kell.” (Ez 34,12.16)

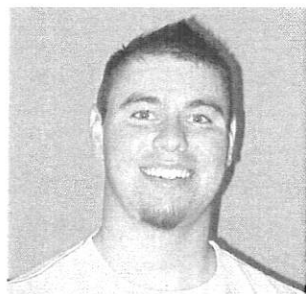

Karácsony Béla

Jézus mondja: „Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.” (János 8,12)

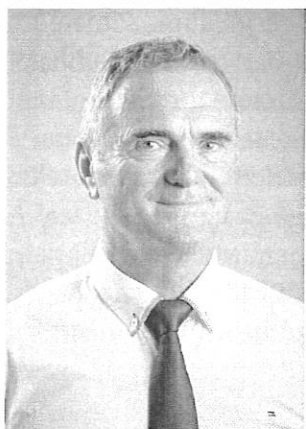
vagyok, 1971-ben Debrecenben születtem. Gyermekkoromat Földesen töltöttem, ahol szüleim jelenleg is élnek. 1996 óta élek Hajdúszoboszlón feleségemmel. Két lányom van, a nagyobbik Hollandiában él és az egyik ottani Egyetemen tanul. Kisebbik lányom Budapesten él, ahol Egyetemi tanulmányait végzi, és mellette ő is dolgozik. A református hitélettel gyermekkoromban nagyapám ismertetett meg, aki presbiter volt a helyi gyülekezetben.

Gyermekeinket szintén ennek szellemében neveltük feleségemmel. A gyülekezet életében lehetőségeimhez mérten, igyekszem aktívan részt venni. Nagy megtiszteltetés számomra, hogy ebben a ciklusban ezt presbiterként tehetem. Bízom Istenben, hogy ehhez erőt, kitartást, és egészséget is ad.

Ifj. Fehér László

Ifj. Fehér László vagyok, 30 éves, és 2018. január 1-jétől a Presbitérium tagja. Idén nősültem és immár 10. éve dolgozom a honvédségnél. Olyan szerencsében részesültem, hogy gyerekkorom óta hitben és szeretetben nevelkedtem a Hajdúszoboszlói Református Egyházközségben. A kedvenc bibliai igéjemet „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. (Jn 3,16) Istennek dicsőség!

Kabay Tibor

Karcagon születtem 1950.10.18-án. Több generáció óta református családban a hit, a remény és a szeretet irányította és vezeti most is életünket. 1975 - ben a tanári diplomám megszerzése után költöztem szeretett városunkba, Hajdúszoboszlóra, ahol 1994-ig tanítottam is. 1990-1994 között az oktatási-, művelődési és sportbizottság elnökeként tevékenykedtem önkormányzati képviselőként, egyházi bizottsági tagságom mellett. Ezt követően 1997-ben alapítottam meg családi vállalkozásomat, a Fortuna Kft. – Tempo Tours Utazási Irodát, melyet feleségemmel és fiammal vezetek. Presbiterként immár a harmadik időszakomat töltöm, melyet nagy szeretettel élek meg.

Csáki Ferenc

1946 őszén születtem, földműves, templomjáró református családban a Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei Nyírbogdányban, első gyermekként. Anyai nagyszüleim évtizedeken keresztül a helyi református egyházközség presbiterei voltak.

Egyetlen testvéremmel, öcsémmel, együtt megkeresztelkedtünk és az akkori nehéz idő ellenére konfirmáltunk, így az egyházközség tagjai lettünk. Nyíregyházán a Kossuth Lajos reál gimnáziumban érettségiztem, és a Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen folytattam tanulmányaimat. 1970-ben diplomáztam,

Bányagépész Mérnöki szakon és még 1972-ben hegesztő szakmérnöki képzést szereztem.

Édesanyámat és öcsémet nagyon korán eltemették. 1970-ben megnősültem, feleségem Szabó Éva tanító, velem költözött Hajdúszoboszlóra és a Gönczy Pál Általános Iskolában tanított, nyugdíjazásáig.

Gáz és Olaj Szállító Vállalatnál dolgoztam 1978-ig, aztán a Nagyhegyesi Vörös Október Termelőszövetkezet műszaki ágazatát vezettem. A rendszerváltás a munkahelyemet megszüntette, megalakítottuk a Nagyhegyesi Növénytermelő Kft.-t, aminek igazgatója lettem. 2000-ben a Kft. felbomlása után, saját gazdaságot szerveztem, és a mai napig ezt vezetem.

1972-ben Szabolcs Ferenc nevű, 1979-ben Szilárd nevű gyermekünk született. Az idősebbik fiam a gazdaságot fokozatosan átveszi, mivel szakirányú egyetemi végzettsége és kedve is van hozzá. A kisebbik fiam a médiában, fotózásban tevékenykedik, inkább művész, mint reál lélek. Egyetlen unokámat, Máté Szabolcsot 2009-ben kereszteltük a hajdúszoboszlói templomban.

Én egy kedves családi ismerősöm, halálos balesete után tértem újra vissza 2004-en a hajdúszoboszlói Református Egyházközség gyülekezetébe. 2006. január 8-án tettem presbiteri esküt a Hajdúszoboszlói templomban.

Azóta szolgálom teljes erőmmel, tiszta szívvel Urunkat, és az egyházközség ügyes, bajos dolgait. 2008 december 20-án lettem a Hajdúvidéki Református Egyházmegye Zsinati világi képviselője. Ezt a feladatot 2014-ig láttam el, a zsinatnak abban az időszakában, amikor óriási változások történtek a Magyarországi Református Egyházban. Részt vettem 2009 május 22-én a Magyar Református Egyház Alkotmányozó Zsinati ünnepségén, ahol megalakult a „Magyar Református Egyház”, amely az alkotmányában rögzített egyháztagságot kiterjesztette a világ különböző részein élő, minden magyar reformátusra.

Ebben az időszakban az egyházközségünkben általános gondnokként is tevékenykedtem. Jelenleg az Anna Otthon felügyelő bizottságába vezérelt az Úr Jézus, hogy a rászoruló idősebb nemzedék ügyét szolgáljam. Minden Kedves Testvéremnek figyelmébe ajánlom, életem vezér fonálát meghatározó bibliai idézetet:

„És minden versengés nélkül nagy a kegyességnek eme titka: Isten megjelent testben, megigazítottatott lélekben, meglátatott az angyaloktól, hirdettetett a pogányok közt, hittek benne a világon, felvitetett dicsőségbe.” (1Timó 3.16)

Horogh Gyula

Horogh Gyula vagyok, 1956.11. 25-én születtem egy négy gyermekes református család második gyermekeként. Kisiskolás gyermek voltam, mikor Hajdúszoboszlóra költöztünk, így életem legnagyobb részét itt éltem és itt is konfirmáltam. Gyermekként szüleimmal, testvéreimmel jártunk a templomba. Mély nyomot hagyott bennem, hogy minden este a család lefekvés előtt együtt imádkozta az Úr Jézustól tanult imát. Bennem soha nem fordult meg a gondolat, hogy Isten létezésében kételkedjek. Nt. Molnár Elemér lelkipásztor bizonyágtételei által megértettem, hogy Jézus Krisztus Isten fia, Ő

azért jött a földre, hogy minden ember helyett elszenvedje a bűn következményét, a halált a kereszten. Megértettem, hogy nekem nem kell mást tennem, csak a bűneimmel, a rossz lelkiismeretemmel leborulni Isten előtt és elfogadni a hatalmas szeretetét.

1980-ban kötöttem házasságot Kaszás Gyöngyivel. Házasságunkat Isten három fiúgyermekkel ajándékozta meg. Feleségemmel törekedtünk arra, hogy a fiúk is megismerjék az Isten nevét és szeretetét. 2002-ben nagy bánat érte családjunkat. Legidősebb gyermekünk közlekedési balesetben huszonegy és fél évesen életét veszítette. Nagy próba volt ez életünknek, hitünknek. Az Úr nevét segítségül hívtuk, így tudtuk átvészeln ezt a nehéz időszakot.

Isten három kis unokával is megajándékozott bennünket. Ebben az évben két éves kis Gáborka unokám súlyos beteg lett. Most az ő gyógyulásáért imádkozunk. Hisszük, hogy szerető Mennyei Atyánk meghallgat és egészségesen térhet haza hozzánk a mi kis Gáborkánk. Szívem vágya az, hogy egykor elmondhassam Józsue szavait: „én és az én házam népe az Úrnak szolgálunk”.Végül kedves ígéret szeretném megosztani, melynek egy része Gyula fiam síremlékén van; „Tartsátok meg magatokat Istennek szeretetébe, várván a mi Urunk Jézus Krisztusnak irgalmasságát az örök életre.” (Júd. 21.)

Isten áldja meg gyülekezetünket!

Czövek Sándor

Szülfaluban, Kocsordon nevelkedtem és konfirmáltam Nt. Bányai Zoltánnál. A mellékletben csak a szakmai adataim szerepelnek, de nem mutatja, hogy ki is vagyok. Én magam sem tudom. Keresem, hogy miért születtem a Földre, mi a küldetésem? Milyen terve van velem a Jóistennek?

Már ifjú korom óta vezérel engem „ne ítéld, hogy ne ítéltess” elv. Akkor még nem tudtam, hogy ez is Jézus tanítása. Szeretnék az Ő összes tanítása szerint élni, de sajnos gyenge és gyarló vagyok.

Áldást, békességet.

Hegedűs Csaba

Hegedűs Csaba vagyok, 46 esztendő, családos. Feleségem a kereskedelem-ben dolgozik, fiúgyermekünk végzős gimnazista. Debrecenben dolgozom munkavállalóként, mindamelllett kedvelt időtöltésem a kertészkedés. A legutóbbi presbiteri választáskor szavaztak meg pótpresbiternek és Isten áldásával azóta is végzem egyházi teendőimet.

Bibliából való kedves idézetem: „Az Úr adta, az Úr vette el, áldott legyen az Úr neve!” (Jób 1,21)

Karácsonyiné Hákli Gyöngyi

A számomra fontos igé: „Az igazakra világosság fénylik a sötétben: attól, aki irgalmas, kegyelmes és igaz. „ (Zsoltárok 112,4)

1971. december 16-án születtem Debrecenben. Gyerekkoromat egy Hajdúszoboszlóhoz közeli kis faluban, Bárádon töltöttem. Oda jártam általános iskolába, ott konfirmáltam. A középiskolát Berettyóújfaluban végeztem. 1994-ben férjhez mentem és még ebben az évben megszületett Gyöngyi lá-

nyom, aki 24 éves, és Hollandiában él. 1998-ban megszületett 2. lánygyermekünk, Nóra, aki jelenleg Budapesten él és tanul. Számomra mindig is fontos volt a református vallás. A lányokat is ebben a szellemben neveltük. Jelenleg a hajdúszoboszlói Bárdos Lajos Általános Iskolában tanítok. Nagyon szeretem ezt a hivatást és még szeretnék sokáig tanítani Isten kegyelméből.

Pataki Zoltán

Pataki Zoltán vagyok. 1990. május 17-én születtem Debrecenben. Hajdúszoboszlón jártam általános iskolába. Debrecenben a Péchy Mihály Építőipari Középiskolában már az építész pálya alapjait sajátíthattam el. Érettségi után a Debreceni Egyetem Műszaki Karán Építészmérnök szakon tanultam tovább. Az egyetemi éveim alatt már elhelyezkedtem egy hajdúszoboszlói kivitelező cégnél, mint építész előkészítő, majd a tanulmányaim végétével az egyik egyetemi tanárom cégénél kezdtem el építésvezetőként dolgozni. Tavaly november óta egy kivitelezéssel, üzemeltetéssel, karbantartással és takarítással foglalkozó cégnél dolgozok, mint építész előkészítő. A feleségemmel 2007-ben ismerkedtem meg, és általa kerültem kapcsolatba Istennel. Ugyan gyermekkoromban szüleim megkereszteltek, de a hitéletet nem gyakoroltuk, azonban Jézus Krisztus a legjobbkor a legjobb személyt küldte

az életembe, hogy hozzá vezethessen. 2012 óta boldog házasságban élünk és az Úr által vezetve járjuk közös utunkat.

„Hagyjad az Úrra a te útadat, és bizzál benne, majd ő teljesíti.” (Zsoltárok könyve, 37;5)

Zudor János

1956. május 11-én egy parasztcsalád második gyermekeként születtem. Egy nővérem van. Édesapám nem volt templomba járó, édesanyám ünnepek alkalmával vitt magával bennünket. 1967-ben konfirmáltam. 1973-ban hús és hentes árú szakmát végeztem, azóta a szakmában dolgozok. 1976-ban nősültem, házasságomból született 3 lányom. Később, amikor a gyerekek felnőttek, elváltam. Egy rövid ideig külföldön dolgoztam és csak a magam erejében bíztam. Barátaim pedig mondták, hogy Isten nélkül nem lehet boldogulni. Nehéz munka volt, amit nem bírtam és itt történt az ún. pálfordulat. Itt értettem meg, hogy Isten nélkül nem boldogulok. Azóta járok a templomba, ahol erősödött a hitem és hosszú idő után presbiter is lettem. Együtt élek a legfiatalabb, nem látó lányommal és annak barátjával. „Buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában.” (1Kor 15,58)

Munkánkat segítő presbitereink továbbá:

Dr. Korpos Szabolcs, Kaszás Gábor, Kovács Imre

A lelkeszi vezetőség, a presbitérium és valamennyi munkatársunk nevében szeretnénk köszönetet mondani a hajdúszoboszlóiak és a gyülekezet szeretetéért, segítségéért, amit a 2018. évben kaptunk! Köszönjük városunk vezetésének, az együttműködő civil szervezeteknek, óvodáknak, iskoláknak, az önkénteseknek a munkáját, támogatását!

Reméljük a még szorosabb, hatékonyabb és baráti együttműködések a 2019. évben!

Isten áldása legyen hajdú településünkön és az itt élők életén!

Impresszum

A Hajdúszoboszlói Református Egyházközség ingyenes, időszaki kiadványa – PRÓBASZÁM

Felelős kiadó:

a Hajdúszoboszlói Református Egyházközség Presbitériumának Informatika- és Média Bizottsága

Felelős szerkesztő: Czető Norbert

Lektor: György-Fazakas Fanni

Tördelés és nyomdai szerkesztés:

Hírforrás Reklámújság Nyomdaüzeme,
Hajdúszoboszló, Bethlen u. 25.

Felelős vezető: Kovács Zsolt

Postacím: 4200 Hajdúszoboszló, Kálvin tér 9.

E-mail: szoboszloimecses@gmail.com

Bankszámlaszám: 11738084-20006390

Szeretettel várjuk

észrevételeit, ötleteit, írásait!

**Cél- és perselyadományainkkal
az újság kiadását segítik!**

*Istentől megáldott
karácsonyi ünnepeket és
békés, boldog új évet kíván:
a Hajdúszoboszlói
Református Egyházközség*

